‹‹□□ □□□□ □□□□ □□□□ □□ □□□□□□□,
□□ □□□□ □□□□□□□››
‹‹□□□□□□ □□□□□□□□□, □□,19››

Մահը
Որպես բուրավետ լոտոս
Հանգչում - հառնում է
Վաղու՜ց տրորված ճանապարհներում.
Այնտեղ,
Ուր արևը հայտնություն է դառնում,
Եվ արթնությունը
Մեկնաբանվում է երկրի լռությամբ:

Մահը
Որպես սահման անցանելի
Երկնքի զմռսված դարպասներին հասավ
Արևի մակույկով:

Գուշակներն անցնում են այսօր
Վաղու՜ց տրորված ճանապարհներով:

***
Մեկը աղոթում է,
Եվ անցնում է ստվերը թռչունի
Գերեզմանաքարերի վրայով:

Մեկը շրջանցում է սեփական ստվերը,
Քանզի կյանքն ամբողջովին
Քաոս է՝ չգրված բառերի:
Բառերը պոկվում են
Իրերի էությունից,
Դառնում են նշան:

***
Իսկ ուրտե՞ղ է Դուռը՝
Դեպի Ոչ Մի Տեղ.

Մահը,
Որպես nelumbin nuciferum,
Հեռանում է դեպի սև հրեշտակների
Լռության ամրոցը.
Եվ ոտնահետքերը նրա՝
Դեղին nelumbo,
Ծաղկում են

Խարխլված մայթի
Ու հողի
Սառնահամի միջև:

Ես սիրում եմ աշունը`
Ժամանակը բոլոր թաղումների,
Երբ միալար արտասվում է նոյեմբերը
Եվ ծեծում գերեզմանաքարերը բոլոր…

***
‹‹Նրանք կարող են սիրել միայն մեռյալներին…››
Ա. Ս. Պուշկին,
‹‹Բորիս Գոդունով››:

Լուսինը հանդարտ պատարագում է
Հոգեվարքը ԲԱՌԻ.
Օ՜, մեռյալնե՜ր,
Լսեք տոնայնությունը
Ապրողների սիլլաբիկ արյան.
(Հոգեվարքը շարունակվում է.
թափառական սկյութացու պես
երկու պոետներ
ցանցապարկից ազատեցին լուսնին,
նստեցին իշոտնուկին
ու երբ հասկացան, որ մեղավոր են
ԳԱՅԼ-ՊՈԵԶԻԱՅԻ առջև,
խոնարհվեցին ու հանեցին դիմակները
մահից առաջ):

Հ.Գ.
Եվ բարձրանում է սյունը բառի,
Եվ երգը` նրա մեջ:

***
Օրիոնն արթնացավ կանաչ երկնքում.
Եվ բառն իմ պրկվեց,
Որպես նյարդը դարի.

Բարձր լարման կախաղանները,

Պղպջակները նյութի,
Քվանտները
Հանդարտ լքում են
Արույրե պտուկը արևի…

Ուժը՝ օրենք է,
Եվ օրենքը՝ մեղկ.
Ստվերները սև ագռավների
Հեռանում են դեպի
Թափառախումբը գնչուների,
Որ քարափի մոտ,
Կլոնացված մշուշի ոստայնում
Պատրաստվում է թռիչքի:

Պապանձված օդի
Խոնավ պարանոցի
Արյունն են ծծում պլազմոդիումները,
Եվ մարդիկ,
Ցրված անհայտում,
Դատապարտված են
Կախաղանի ատոմային օղակին:

Լռության րոպե է
‹‹Սև քառակուսու›› առջև,
Հրաժեշտի պատարագ՝
Շեղանկյուն գերեզմանախորշի մոտ,

Այնտեղ
Պոկվում է իսկական տողը,
Այնտեղ,
Խոնավությամբ է շնչում մահը…